

J E S S L O U R E Y

KIMONDHATATLAN

J E S S L O U R E Y

KIMONDHATATLAN

A kiadás alapja:
Jess Lourey: *Unspeakable Things*
First published in 2020 by Thomas & Mercer,
an imprint of Amazon Publishing
Seattle, USA

This edition is made possible
under a license arrangement originating with
Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Lex Copyright Office.

Fordította
Pék Zoltán

Borítóterv
Caroline Teagle Johnson

Illusztrációk
Tony VanDenEinde of Little Elephant Interactive

ISBN 978-963-636-273-7

Minden jog fenntartva

© Jess Lourey 2020
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Pék Zoltán 2024

Patricknak, aki megmutatta a kiutat.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

A Minnesota állambeli Paynesville-ben nőttem fel, a kamaszkorom az 1980-as évekre esett. Úgy cseperedtem fel, hogy azt hittem: minden kisvárosban sziréna jelzi, hogy este kilenc után gyerekek ne tartózkodjanak az utcán; hogy a Perverz Peter a mumus bevett gúnyneve; hogy a kukkolók hozzátartoznak az élethez. Megvoltak a magam problémái otthon, némelyik gyerekes, némelyik komoly, de a kamaszéveimet az a pletyka határozta meg, hogy egy ember gyerekekre vadászik.

1988-ban kijártam a középiskolát, és Minneapolisba költöztem.

Amikor 1989. október 22-én Jacob Wetterlinget elrabolták a minnesotai St. Josephből, amely ötven kilométerre sincs Paynesville-től, éppen ott akartam hagyni a főiskolát a másodév elején. Rögtön eszembe jutottak a gyerekkori pletykák (*Ne menj ki este, mert elkap Perverz Peter!*). Mindenhol Jacob fényképét lehetett látni. Keresőcsapatok szerveződtek, hogy rátaláljanak arra az aranyos tizenegy éves fiúra, akit elrabolt egy maszkosfegyveres férfi. A napokból hetek lettek, a hetekből évek, de Jacobot nem találták meg. Huszonhét év múltán egy helyi blogger összefüggést fedezett fel Jacob eltűnése és nyolc paynesville-i fiú '80-as évekbeli elrablása, majd elengedése között, aminek eredményeképp letartóztatták Jacob elrablóját. Ő pedig elvezette a hatóságokat a fiú maradványaihoz.

Az eset sokáig kísértett engem. Sokunkat kísértett a Középnegyaton, megrendítette a vidéki közösségről és a gyerekeink biztonságáról vallott hitünket.

A megtörtént eseményeket már elmesélték másutt is, mindenekelőtt az *In the Dark* podcast első évadában. Úgy éreztem, hogy nekem a történetek érzelmi következményeit kellene bemutatnom. Koherens történetet szerettem volna alkotni az emlékeimből, és elmesélni, hogy milyen is volt krónikus félelemben felnőni.

Cassie McDowell, a fiktív hősöm szinte könyörgött, hogy írjam meg a történetét – én pedig munkához láttam.

Noha valóságos emberek és események ihlették, a történet teljes egészében kitaláció. Ettől függetlenül Gabriel karakterével szeretnék tisztelni a jóság előtt, amely abban a kilenc fiúban élt.

Köszönöm, hogy elolvassák.

ELŐSZÓ

Annak a földes pincének a szaga, az a magányosság-szag bennem élt.

Jobbára meghúzta magát az agyam egy árnyékos zugában, de amint felbukkant a gondolataimban a *Lilydale* név, kisurrant, és fojtogatni kezdett. A szag egy ragadozó barlangjának bukéja volt, egy nagy, szundikáló szörny fojtogató bűze. Ez a szörny pedig nem volt más, mint hatalmas száj és hatalmas éhség. Befőttesüvegek voltak a fogai, zsinórón lógó villanykörte a nyelvcsapja. Nyugodtan, türelmesen várta, hogy a vidéki gyerekek lebecskázzanak a gerincét alkotó lépcsőn.

Hagyta, hogy vakon kapjunk a nyelvcsapja felé.

Az ujjbegyünk éppen csak súrolta.

Fény!

A megkönnyebbülés maga volt az édesség és a nap és az ezüstdollár és az utolsó jó dolog, ami éreztünk, mielőtt a bestia egészben lenyelt, hogy ezer évig emésszen.

Mindez nem pontos.

A képzeletem túlteng, ahogy azt gyakran megkapom.

Nem a *pince* volt a szörny.

Hanem a férfi.

Aki nem volt passzív. Vadászott.

Az óta az este óta nem tértem vissza Lilydale-be. Előbb a rendőrség, majd anya kérdezte meg, kell-e valami a szobámból, és nemmel feleltem. Tizenhárom éves voltam, nem hülye, bár sokan összekeverik a kettőt.

Most, hogy a temetés hazaszólitott, az a pincebűz kétszeres erővel tört rám; beakadt oda, ahol az orrom találkozik az agyammal, akár egy horog. Még az álmomba is belopózott, elhitette velem, hogy újra abban a sírföldes pincében vagyok. Addig csapdostam és kiabáltam, hogy felébresztettem a férjemet.

Átölelt. Ismerte a történetemet.

Legalábbis azt hitte.

Híressé tettem az első regényemben, beszéltem az alapjául szolgáló eseményekről a könyvturnémon. Csak éppen a nyakláncot nem említettem senkinek, még Noah-nak sem. Talán túl intimnek éreztem.

Vagy féltem attól, hogy butának tűnök.

Ha lehunytam a szemem, magam előtt láttam. Azt a láncot ma már túl nehéznek tartanánk, de 1983-ban abszolút divatos volt, arany, a papírrepülőt formázó medálja is.

Hittem, hogy az a repülős nyaklánc segít kijutnom Lilydale-ből.

Nem úgy érte, hogy elrepülök rajta. Persze, hogy nem. De biztos voltam abban, hogy Gabriel, aki a nyakláncot hordta, megváltoztat mindent.

És tulajdonképpen így is lett.

1.

– Tizenöt-kettő, tizenöt-négy és egy pár. – Sephie arca csak úgy ragyogott a boldogságtól.

Az asztal túloldalán apa is mosolygott.

– Ügyes vagy, remek lapok. Cass, neked mid van?

Kiterítettem én is a kártyáimat, próbáltam letörölni a kárörvendő vigyort a képepről, de nem igazán sikerült.

– Tizenöt-kettő, tizenöt-négy, tizenöt-hat és egy tízes sor!

Anya behúzott magunknak egy strigulát.

– Nyertünk.

A vállammal örömtáncot lejtettem.

– Sephie, ha szeretnéd, adhatok neked pár leckét.

Sephie bosszúsan forgatta a szemét.

– Sportszerűtlenségből?

Nagyot nevettem, és belemarkoltam a pattogatott kukoricába. Anya hatalmas adagot sütött, jó sósat, bővel leöntve sörélesztővel. Úgy egy órával azelőtt készült, hogy elkezdtünk játszani. A tálban már szinte csak ki nem pattogott szemek maradtak. Keresgéltem, hátha találok még párat, amin legalább mutatóban van némi kis fehér belső. A félig kipattogott szemek aranyat értek, mármint íz szempontjából.

– Tölthetek még? – Apa felállt, hogy elvegye anya félig teli poharát, amelyet megizzasztott a nyirkos májusi levegő. Idén korán köszöntött be a nyár, legalábbis a biológiatanárom, Mr. Patterson

szerint. Tönkre fogja tenni a termést, mondta. Láttam rajta, hogy ez eléggé bosszantja, de biztosan nem én voltam az egyetlen gyerek, aki már tűkön ülve várta a szünidő forró nyári napjait. Saphie-vel azt terveztük, hogy csokibarnára süttetjük magunkat a napon, és kiszőkítjük a hajunkat. Egy barátja barátjának a barátjától hallotta, hogy ha babaolajat kenünk a bőrünkre, a hajunkra pedig ecetes vizet spriccelünk, az ugyanúgy hat, mint a flancos kókuszillatú napolajak meg a hajszőkítő spray. Azt is elterveztük, hogy keresünk egy eldugott zugot a farm végében, ott, ahol az erdő a vízelvezető árokba fut, és majd meztelenül napozunk. A meztelenségnek még a gondolatába is beleborzongtam. A fiúk utálják, ha úgy sülünk le, hogy látszódik a fürdőruhánk pántja. Ezt egy mozifilmből, a *Rossz kislányokból* tanultam.

Anya a szájához emelte az italát, és egy hajtásra megitta az egészet, csak ezután nyújtotta oda apának a poharat.

– Köszönöm, drágám!

Apa odalépett hozzám, lehajolt egy nyelves csókra, majd elvette a poharat. Erre már én is fanyalogva forgattam a szemem. Anya meg apa állandóan arról gyözködtek minket – főleg apa –, milyen szerencsések vagyunk, hogy ők még mindig ennyire szeretik egymást.

De akkor is *undi*.

Amikor apa abbahagyta a csókot, elkapta a megvető pillantásunkat. Elnevette magát a jellegzetes, szinte hangtalan *hebe* nevetésével, és mindkét poharat letette a kezéből, hogy megmasszírozhassa anya vállát. Szép pár voltak, mint azt az emberek mondogatták is. Anya gyönyörű volt, minden róla készült, elmosódott kép ezt tanúsította, barna haja még most is fénylett, nagy szemében még ott izzott a kíváncsiság. Bár miután világra hozott Saphie-t és engem, a csípője meg a hasa kissé párnásabb lett. Apa is jóképű volt, amolyan Charles Bronson-módra.

Természetesnek tűnt, hogy ők ketten összejöttek, főleg miután anya egy pohár bor után bevallotta, hogy mindig vonzódott a rosszfűkhöz, már a gimiben is.

A közvetlen családom nem volt népes: csupán anya és Jin nénikém, a nővérem, Persephone (a szüleim odavoltak a görög nevekért) és apa alkotta. Apám családjáról semmit sem tudtam. „Annyit sem érnek, mint körmöm alatt a piszok.” – Anyai nagypám ezt mondta a nagyanyámnak azon a télen, amikor elvitte egy súlyos szívroham. Nagyanyám nem vitatkozott vele. Szelíd asszony volt, akit mindig frissen sütött kenyér illata lengett körül. Néhány héttel azután, hogy nagyapa elment, ő is meghalt sztróokban, ami egzotikusan hangzik, de nem az.

Amikor hároméves voltam, anyám szülei elveszítették az egyetlen fiukat. Amennyire tudom, féktelen fickó volt. Azt beszéltek, hogy egy autós gyorsulási versenyen halt meg, egy '79-es Camarót vezetett, valószínűleg részegen. Nekem csupán egyetlen emlékem maradt Richard bácsiról. A temetésén történt. Jin néni sírt, de anya még nála is hangosabban zokogott, aztán odalépett nagyapához, hogy megölelje. Nagyapa azonban elfordult tőle, anya pedig csak ott állt szomorúan, akár egy elveszett kisgyermek.

Egyszer megkérdeztem tőle, miért nem ölelte meg nagyapa. Azt válaszolta, túl kicsi vagyok még ahhoz, hogy emlékezzem arra, ami a temetésen történt, és különben is, ami elmúlt, az elmúlt.

– Szerintem anyátok a legszebb nő a világon – jelentette ki apa, és megsimogatta a vállát, anya pedig lehunyta a szemét, és ábrándos képet vágott.

– Tőlem – mondtam. – Csak menjetek szobára!

Apa kitért karral, teátrális mozdulattal körbemutatott a lakáson, a szája kaján mosolyra húzódott.

– Minek, amikor egy egész házam van? Talán inkább neked kellene lazítanod! Ha végeztem, megmasszírozom a te válladat is.

Lopva Saphie-re pillantottam, aki egy kártya számárfüles sarkának pöccintgetésébe menekült.

– Nem kell, köszi! – feleltem.

– Saphie? Neked nem fáj a nyakad?

Ő válaszul megvonta a vállát.

– Na, ez a beszéd kislány! – Apa odament hozzá, a kezét a nővérem csontos vállára tette. Saphie két évvel idősebb volt nálam, mégis soványabb; ehetett bármit, nem hízott. Kiálló fogaival és a gödröcskés arcával kiköpött Kristy McNichol volt, bár inkább elharaptam volna a nyelvemet, mint hogy ezt a szemébe mondjam.

Apa masszírozni kezdte Saphie-t.

– Ugye, milyen jó érzés? – súgta a fülébe.

Kirázott tőle a hideg.

– Játsszunk még egyet?

– Majd később – felelte apa. – Előbb hallani akarom, mit álmodtatok meg magatoknak a nyárra.

Kelletlenül sóhajtottam. Apa odavolt az álmokért. Hitt abban, hogy *az lehet belőled, ami csak szeretnél lenni, azonban előbb „látnod kell” azt.* Ez amolyan hippi dili volt, de hozzá lehetett szokni. Egymásra néztünk Saphie-vel. Szavak nélkül is tudtuk, hogy apa nem helyeselné, hogy ki akarjuk szökíteni a hajunkat. *A lányok ne akarjanak folyton másoknak megfelelni,* mondaná.

Uralkodnunk kellett a testünk és a gondolataink felett.

Megint csak *undi.*

– Szeretném meglátogatni Jin nénit – vettem fel.

Anya már majdnem elaludt, ám a húga nevének említésére azonnal felpattant a szeme.

– Remek ötlet! Egy hétre felmehetnénk Kanadába.

– Nagyszerű – helyeselt apa.

A szívem hevesen kalapált. Szinte soha nem mentünk meszebbre az autópályán a St. Cloud-i helyi termelői boltnál, de most, hogy anyának végre teljes munkaidős tanári állása lett, szóba került, hogy idén nyáron esetleg elutazunk valahová. Mostanáig mégsem mertem felvetni, hogy látogassuk meg Jin nénit. Ha véletlenül rossz passzban találtam volna anyát és apát, soha többé nem hozhattuk volna ezt szóba, pedig nekem tényleg szükségem volt rá, hogy egy kicsit Jin nénivel legyek. Imádtam.

Ő volt az egyetlen, aki nem próbált úgy tenni, mintha normális lennék.

Ott volt, amikor megszülettem, és utána néhány hétig még nálunk maradt, hogy segítsen anyának, de az első tudatos emlékem róla közvetlenül Richard bácsi temetése utánról való. Jin néni tíz évvel fiatalabb anyánál, azaz akkoriban nem lehetett több tizenhét évesnél. Egyszer rajtakaptam, hogy a nyakamat stíröli, amit amúgy mindenki más is. Ő meg ahelyett, hogy elkapta volna a tekintetét, rám mosolygott és azt mondta:

– Ha kétszáz évvel korábban jössz a világra, biztosan vízbe fojtottak volna.

Arra a vörös, kötélszerű hegre utalt, amely körbefut a nyakam és a vállam találkozásánál, és vastag, mint Mr. T. egyik aranylánca. Feltehetően olyan gyorsan és hatalmas erővel löködtem ki anyából, hogy a köldökzsinór a nyakam köré tekeredett, a testem kék lett, akár az áfonyás fagyó, a szemem elkerekedett, pedig nem is lélegeztem. Olyan gyorsan pottyantam ki, hogy az orvos elejtett.

Legalábbis így mesélték.

Lógtam a zsinóron, akár egy szőrszálon akadt szarcsimbók, mígnem az egyik szülésznő odaugrott, letekerte rólam a köldökzsinórt, felfedve ezzel az amnionszalagot, amely alatta fojtogattott. A talpraesett szülésznő átvágta a szalagot, azután addig pofozott, amíg fel nem sírtam. Megmentette az életemet, ám

a szalag örökre megbélyegzett. Anya szerint a sebem eleinte egy felbőszült skarlátvörös kígyóra hasonlított – ami elég rémisztően hangzott. Akárhogy is, gyanítom, hogy a szülész nő remegett, mint a kocsonya, amikor átadott az anyámnak. Nem mondhatni, hogy túlságosan nagy szakmai hozzáértésről árulkodott volna ez a fiaskó. Néhány évvel korábban mutatták be a moziban a *Rosemary gyermekét*, úgyhogy abban a szobában valószínűleg mindenki azon tűnődött, hogy milyen ördög lökhetett ki engem ilyen erővel az anyaméhből.

– Rossz ómen volt akkoriban megtartani egy olyan babát, akit a saját anyja kétszer is megpróbált megfojtani – tette hozzá végezetül Jin néni, és gyengéden megérintette az állam. Úgy gondoltam, ezt biztosan viccnek szánta.

Jin néni előszeretettel traktált egy eszement mondással:

– A Föld az a hely, ahol, ha tudod, hogy mit csinálsz, akkor rossz helyen vagy.

Beszéd közben a vastag szemöldökét összevonva lepöccintette a hamut egy képzeletbeli szivarról. Nem értettem, honnan jött ez a mozdulat, ő viszont nagyot kacagott, a nevetése pedig olyan volt, akár a napfényben szikrázó üveggolyók. Így hát én is vele nevettem.

Minden alkalommal, amikor Jin néni eljött hozzánk, azzal viccelődött, hogy vízbe kellett volna fojtani engem, majd néhány velős életbölcesség következett, azután pedig táncoltunk és énekelünk a Survivor és Johnny Cougar számaira. A kalandozásairól mesélt nekünk, és hagyta, hogy belekortyoljak az Amszterdamból csempészett mézszínű likőrbe, vagy adott nekem egy csomaggal a kedvenc kekszéből, én meg úgy tettem, mintha nem is lenne olyan borzasztó íze, akár a lejárt sós keksznek. Sephie is csatlakozni akart hozzánk, ám a partvonalon toporogva sosem tudott felugrani arra a hullámvasútra, amelyet Jin néni személyisége uralt.

Én viszont igen.

Jin néni és én teljesen egy húron pendültünk.

Éppen ezért viseltem könnyebben, hogy apa sokkal jobban szereti Sephie-t, mint engem.

Enyhe undorral néztem, hogy apa mennyire belemerült a masszírozásba. Noha korábban apa ajánlkozott, mégis anya ment ki, hogy italt töltsön kettőjüknek, mivel nagyon elhúzódott a vállmasszázs.

– Sephie, te mit álmotál magadnak a nyárra? – kérdeztem, mert kéjesen lehunyta a szemét masszázs közben, és azt akartam, hogy ezt azonnal hagyja abba.

Halkan felelt, szinte suttogva:

– A Dairy Queenben szeretnék dolgozni.

Apa keze hirtelen megállt, abbahagyta a masszírozást. Olyan kifejezés suhant át az arcán, amit nem tudtam hova tenni, pedig azt hittem, hogy már tökéletesen ismerem az arca minden egyes rezdülését. A fura arckifejezést szinte azonnal idétlen vigyor váltotta fel, amitől jó egy centivel feljebb húzódott a szakálla.

– Nagyszerű! Legalább spórolhatsz a fősulira.

Sephie egyetértően bólogatott, hirtelen mégis nagyon szomorúnak tűnt. December óta állandóan rosszkedvű és titkolózó volt. Azóta, mióta megnőtt a cicije („Biztos a Mikulás hozta!” – cukkoltam), és nem kellett hozzá Columbónak lenni, hogy rájöjjenek: egyik dolog összefügg a másikkal.

Anya visszatért az étkezőbe, mindkét kezében egy-egy tele-töltött pohárral, majd jelentősegteljesen apára nézett:

– Még egy játszma?

Hátradóltam, hogy rá tudjak kukkantani a konyhai faliórára. Fél tizenegy volt. Minden gyerek, akinek meséltem róla, jónak tartotta, hogy addig maradhatok fent, ameddig csak akarok. Megértettem, hogy irigyek. Másnap reggel viszont iskola volt, az utolsó hét első napja nekünk, hetedikeseknek.

– Megyek aludni. Ti meg játszhattok háromkezeset.

Anya egyetértően bólogatott.

– Szép álmokat, bajuszos angyalokat! – mondta apa.

Rá sem néztem Saphie-re, amikor elsétáltam mellette. Kissé furdalt a lelkiismeret, hogy otthagytam apáékka, amikor azok már bepiáltak, de próbáltam azzal nyugtatni magam, hogy ezt azért kapja, mert mindig ő alszik el elsőként azokon az éjszakákon, amikor otthon hagynak minket egyedül.

Olykor-olykor együtt aludtunk. Ilyenkor megengedte, hogy bebújjak mellé az ágyba, ami ugyan rendes volt tőle, viszont egy szempillantás múlva ő már aludt, mint a bunda, én meg csak álmatlanul forgolódtam mellette az ágyban, és rettegtem minden egyes apró nesztől. Márpedig egy olyan régi házban, mint amilyen a miénk, sok megmagyarázhatatlan puffanást és nyirkogást tartogatott az éjszaka. Magamra húztam a paplant egészen a számig, és amikor nagy nehezen végre elszenderültem, Saphie rángatózni kezdett álmában. Ettől persze egyből felébredtem.

A fürdőszobába menet azon gondolkodtam, mikor aludtunk mi ketten utoljára egy ágyban, de bármennyire is erőlködtem, nem sikerült visszaemlékezni rá. Megmostam az arcom, a fogkefémért nyúltam, és tervezgetni kezdtem, hogy mit vegyek fel másnap. Ha háromnegyed órával korábban kelnék fel, használhatnám az elektromos hajcsavarókat, de ezt még nem beszéltem meg Saphie-vel. Megmostam a fogam, kiköptem a fogkrémet, azután kiöblítettem a szám ugyanazzal a fémes ízű kútvízzel, amitől narancssárga lett a hajam vége.

Az emeleti hálószobámba nem tudtam felmenni anélkül, hogy ne kellett volna átmennem az ebédlő egyik sarkán. A tekintetemet mereven a földre szegeztem, összegörnyedtem, és a gondolataimba mélyedtem. A házim már kész volt, a füzeteim szépen

elrendezve a garázsvásáron vett iratrendező táskában, ami szinte új volt, kivéve egy cellulxszal leragasztott kis szakadást.

Másnap angol lett volna az első óránk, de közölték, hogy majd mindannyiunknak a tornaterembe kell mennünk, az egész iskolának szóló tájékoztatásra. A kihelyezett plakátokon Nyári Biztonsági Tájékoztató állt. A héten azt a pletykát hallottam, hogy Lilydale-ben sorra tűnnek el a gyerekek, majd amikor visszatérnek, teljesen megváltozik a viselkedésük, mintha nem is önmaguk lennének. Egytől egyig mindannyian megváltoztak. A nagyobbak a buszon azt rebesgették, hogy földönkívüliek rabolják el és *szondázzák meg* a gyerekeket.

Én már jól tudtam, kik azok a földönkívüliek. Amikor a boltban sorba álltam a pénztárnál, fura zöld, hatalmas szemű lények bámultak rám a *National Enquirer* címlapjáról, Elizabeth Taylor és egy kis vámpírmajom fotója mellől.

Hát, persze. *A földönkívüliek.*

Valószínűleg a tájékoztatóval akartak véget vetni ezeknek a pletykáknak, én viszont egyáltalán nem tartottam jó ötletnek az időzítését. Attól tartottam, hogy megtöri a rutint, és mivel az lesz az iskola utolsó hete, senki sem fog odafigyelni.

Már majdnem felértem a lépcsőn, amikor valami kopogásfélét hallottam, amitől összerementem. Mintha alólam, az alagsorból jött volna, de ez most valami ismeretlen hang volt.

Anya, apa és Saphie is biztosan hallották, mert hirtelen mindannyian elhallgattak.

– Régi ház – szólalt meg végül apa, némi ingerültséggel a hangjában.

Felszaladtam a lépcsőn, át a folyosón. Alaposan behúztam magam után az ajtót, belebújtam a pizsamámba, bedobtam a pólómat meg a frottír rövidnadrágot a szennyeskosárba, aztán ébresztőre állítottam az órát. Úgy döntöttem, hogy kipróbálom az elektromos hajcsavarókat. Saphie nem stoppolta le

magának, és még az is lehet, hogy Gabriel mellett fogok ülni a tájékoztatón. Muszáj jól kinéztem.

Hullafáradt voltam.

Nellie Bly *Hiszed vagy sem* című könyve vádlón meredt rám a kincsespolcom tetejéről. Jin nénitől kaptam előzetes születésnapi ajándékként. A könyv telis-tele volt fantasztikusabbnál fantasztikusabb elbeszélésekkel és rajzokkal, mint például Martin J. Spalding története, aki tizennégy évesen már a matematika professzora volt, vagy Szép Antónia – „a boldogtalan nő, akinek a szerelem mindig csak halált hozott” – históriája.

Ízlelgettem az írásokat, esténként mindig csak egyet olvastam el, hogy sokáig tartson a könyv. Megvallottam Jinnek, hogy egy nap író leszek. Egy ilyen cél elérése persze rengeteg gyakorlást és önfegyelmet követel. Nem számított, mennyire voltam fáradt, minden este el kellett olvasnom egy Nellie Bly-történetet.

Találomra felütöttem valahol a kötetet, és azonnal magával ragadott egy büszke német juhászkutya rajza.

Nelly Bly: Hiszed vagy sem

A KUTYA, AMELY 30 NAP ALATT KÖRBEUTAZTA A VILÁGOT

Néro egy német juhászkutya, akit a gazdái kényszerűségből hátrahagytak, amikor menekülniük kellett a második világháború sújtotta Németországból. Képzeld csak el, mennyire megdöbbentek, amikor Néro egy nap megjelent a család kaliforniai otthonánál, egy fél világgal odébb! A kutya valószínűleg felszökhetett egy teherhajóra, és áthajózott az óceánon, majd elindult megkeresni a családját. Mire nem képes a kutyaszeretet!

Elégedett mosollyal gondoltam arra, hogy ilyet akár én is tudnék írni. Azt terveztem, hogy amint vége a sulinak, minden héten írok egy hasonló történetet. Elő is készítettem egy szerződést, amelynek a *Cassie írónöi teendői a nyárra* címet adtam. A szerződésben volt egy kitétel, amelyben vállaltam, hogy még a munka ünnepe előtt eljuttatom a portfóliómat a Nellie Bly International Limitednek, továbbá büntetést helyeztem kilátásba (egy hét tévémentesség) arra az esetre, ha nem teljesítem a szerződésben foglaltakat. A szerződés tanúja Sophie volt.

Visszatettem a hatalmas, sárga borítójú könyvet a kincsespolcomra, majd nyújtóztam, hogy teszteljem az izmaimat. Vajon az ágy alatt, kinyújtózva akartok aludni, vagy összekuporodva a szekrényemben?

Kinyújtózva, válaszolták egyhangúan az izmaim.

Rendben, legyen. Lekaptam az ágyról egy párnát és az ágytakarót. Először a párnát csúsztottam az ágy alá, majd hanyatt fekve betuszkoltam magam a rugók alá, behúзва a takarót is. Egészen kicsire össze kellett préselődnöm, hogy beférjek a legbelső zugba. Holdfény világította meg a szobát, így ki tudtam venni a fekete spirálokat a fejem fölött.

Ez volt az utolsó emlékképem, mielőtt álomba zuhantam volna.